

Jens Lapidus

Grande finale

Vertaald uit het Zweeds door Neeltje Wiersma

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Het was moeilijk om deze momenten als vroeger te laten voelen. Hij legde wat pruimtomaten op de rand van het bord en vormde zo een rode rand rond de gegrilde kip en de aardappelpkroketjes die hij in de magnetron had opgewarmd. Een bord eten mooi opdienen was een teken van normaliteit. Tegelijkertijd was elke beweging te luid, zijn vork schraapte over het servies, het blikje bier werd te hard op tafel gezet, zijn malende kaken klonken als een grindbreker in zijn hoofd. Hij voerde elke kleine beweging in slow motion uit, alles was ingebed in traagheid. Misschien was zijn reactievermogen afgenomen door zijn eenzaamheid, of misschien gaven de stilte en de afwezigheid van storende elementen elke gedachte en beweging meer ruimte, waardoor het leven harder door zijn hoofd echode.

De afgelopen jaren had hij altijd met iemand van de club gegeten. Hij had de meeste dingen met de broeders gedaan: gewerkt, gefeest, geslapen in een van de stapelbedden in het clubhuis, ze hadden zelfs weleens vrouwen gedeeld.

De tatoeage rond de badge van de club was nog steeds rood aan de randen, zoals de tomaten op het bord, de huid gezwollen en pijnlijk. LEFT THE CLUB, stond er in hoofdletters. Ze hadden van hem kunnen eisen om het beeld helemaal over te tatoeëren of hem kunnen dwingen om de huid van zijn onderarm weg te laten halen, zulke dingen waren al eerder gebeurd. Hij had geluk gehad, hij was niet *out*, ze hadden ermee inge-

stemd dat hij *in good standing* weg zou gaan. Op één voorwaarde: dat hij een paar dagen een plastic tas met 'wat spullen' bij hem zou bewaren.

Op zijn andere onderarm stonden de cijfers 1312, die letters van het alfabet voorstelden: A, C, A, B, de afkorting voor *All Cops Are Bastards*. Niemand zei dat tegenwoordig meer, het was een vijftien jaar oude tatoeage, maar die vatte nog steeds de houding samen die hij gedurende zijn volwassen leven had gehad, en een groot deel van zijn tienerleven trouwens ook. Diep vanbinnen wist hij welke gebeurtenis hem gevormd had. Instinctief ging zijn rechterhand naar zijn gezicht. Hij haatte die beweging, maar kon haar niet stoppen. Telkens als hij aan de gebeurtenis dacht, zich gestrest voelde of zich in een menigte vreemden bevond, bewoog hij zijn hand over de rechterkant van zijn gezicht. Hij wist zelf niet of het was om het litteken op de strakke huid te verbergen of om het aan te raken, om te voelen of het echt zo kwetsbaar was als hij altijd dacht. Misschien wilde hij zich ervan vergewissen dat het er nog was. Hij hoorde de liftkabels piepen in het trappenhuis. Hij was een expert op het gebied van liftkabels sinds *De verschrikking*, hij hoorde de liftdeuren opengaan, hij hoorde ze weer dichtgaan, maar hij hoorde geen stemmen.

'Ik kom niet verder,' had hij tegen de president gezegd. Ze wisten allebei waar hij op doelde. Hij was tien jaar *proeflid* geweest, met een kleine onderbreking voor een ziekenhuisopname. Een volwaardig lidmaatschap was hij, een bijna veertigjarige man niet waardig. De jongere jongens waren allemaal allang volwaardig lid geworden.

'Je bent zwak,' had de president gezegd, en ze wisten allebei wat hij bedoelde.

Het werd erger nadat hij uit de gevangenis kwam. Hij had gedacht dat hij de opgelegde onthouding in de gevangenis zou volhouden, maar in plaats daarvan was het alsof zijn lichaam de twee drugsvrije jaren moest inhalen. Nu slikte hij meerdere keren per dag pillen en snoof hij lijntjes, zowel echte cocaïne

als coke voor de armen: crack. Al zijn geld ging eraan op, net als al zijn aandacht.

‘Ik heb het onder controle,’ zei hij, maar hij zag in de ogen van de president dat het geen zin had.

‘Zolang je de spullen maar niet steelt die je voor ons moet bewaren.’

Hij verstopte de plastic tas onder de gootsteen, plakte hem vast achter de waterleidingen. Hij betrapte zichzelf erop dat hij zijn vader miste. Als zijn vader hier had gewoond, had die hem verboden de tas mee te nemen. Op de een of andere manier maakte de fysieke afstand tot zijn familie dat hij zich vrijer voelde, maar ook dommer. Alsof de gevolgen er minder toe deden.

Hij hoorde weer dat geluid in het trappenhuis. Het geluid van het bestek op zijn bord was oorverdovend. De persoon of personen die met de lift waren aangekomen, stonden nog steeds buiten, voor zijn deur. Ze waren niet bij de burens naar binnen gegaan en hadden niet de trap genomen. Hij hoorde geen voetstappen of stemmen. Toch wist hij het zeker. Hij stond op.

Hij gluurde door het kijkgaatje van de voordeur. Het was te laat.

De deur werd geforceerd.

Vier politieagenten in vol ornaat drongen naar binnen.

Shit.

Hij haatte agenten. *Alle Agenten Zijn Klootzakken.*

Ze schreeuwden: ‘Staan blijven.’

Ze schreeuwden: ‘Ga op de grond liggen.’

Ze schreeuwden: ‘Je staat onder arrest.’

Hij rende. Door de slaapkamer, het balkon op, het was half-acht ’s avonds, nog steeds licht en warm buiten. Hij wierp zich over de balustrade, voelde het vocht van het gras door zijn sokken dringen nadat hij met trappelende benen was geland.

Hij wist al dat hij de lul was, het was slimmer geweest om te blijven staan, zich te laten arresteren en te hopen dat ze zijn

huis niet te nauwkeurig gingen doorzoeken. Shit, hij wist niet eens wat er in die plastic tas zat.

Het gras was glad.

Hij was al buiten adem.

Verderop zag hij zwaailichten. De flikken hadden natuurlijk flikkencollega's klaarstaan.

Maar hij kon nog steeds snel zijn. Hij bereikte een geasfalteerd stuk grond, dat bijna als een golvende deken, een kronkelende slang voor hem lag. Dat moest door de hittegolf komen.

Hij voerde zijn snelheid op. Hij hoorde de portieren van de politieauto opengaan, hij hoorde voetstappen en keek achterom. Tien meter achter hem rende een agent. Een enorme kloodzak.

Hij rende als een bezetene.

Iemand greep hem vast, hij struikelde, viel. Hij gleed over de grond. Zijn handpalmen schaafden over het asfalt. *Alle Agenten Zijn Kloodzakken.*

Het deed zo'n pijn dat hij wilde verdwijnen, het bewustzijn verliezen. Zijn handen stonden in brand.

*

Zijn gehoor was nog beter geworden sinds zijn arrestatie, of misschien was het de combinatie van eenzaamheid en isolatie. Een licht gepiep van comfortabele schoenen op linoleumvloeren en het gekletter van sleutelkaarten, sleutels en wapenstokken: dat waren de geluiden van de gevangenenbewaarders, of 'penitentiair inrichtingswerkers', zoals ze eigenlijk heetten.

Hij had het verknald. Hij had vanaf het begin geweten dat hij er niet mee had moeten instemmen om iets voor de club te bewaren.

Hij had gezegd dat hij niet wist wat er in de tas zat, dat hij dacht dat het bankbiljetten waren, maar een week later vertelden de flikken hem dat ze zijn DNA op de verpakkingen had-

den gevonden. Ze zeiden dat hij weer vele jaren in fucking Fossie zou doorbrengen. Hij werd onmiddellijk gearresteerd. Het ergste zou de onthouding worden.

Hij hoorde andere voetstappen in de gang die hij niet herkende, het waren geen rubberen zolen en ook niet de stevige militaire schoenen die de politieagenten droegen. Dit waren dure schoenen, leren schoenen, veterschoenen. *Nette*, zoals zijn vader ze had genoemd toen hij klein was. Hij hoorde de voetstappen voor zijn deur stoppen. Er was geen verhoor gepland, voor zover hij wist, en het was ook geen etenstijd.

De klik van het openspringende slot was onmiskenbaar. Dit was duidelijk iemand die niet klopte en ook niet op antwoord wachtte, iemand die gewoon naar binnen liep.

Zijn horloge, het geruite open overhemd met daaronder een ruimzittend T-shirt, dat eigenlijk een of ander modieus geval was, verpakt in een arbeidersklassegevoel, zijn fitte lichaam, de goed getrimde baard, het verzorgd en goed geknipte kapsel, kort maar niet zo'n stomme *crew cut*, bovenal: zijn uitstraling. De no-nonsensestijl. De man die voor hem stond droeg helemaal geen nette schoenen, het leken meer luxe sneakers, dat wil zeggen, gewone suède trainers van een ouderwets model maar gemaakt door een of ander merk dat de prijs vervijfvoudigde vanwege het logo. Toch was hij er duidelijk een. Politieagenten wisten altijd dat ze gelijk hadden. Het was typisch: domme mensen beseften zelden dat ze gewoon dom waren. Sommigen wisten diep vanbinnen hoe het zat, maar niet allemaal. Daarom werd het nog belangrijker voor hen om eendimensionaal te zijn, slechts één kant van het verhaal te zien. Het ergste wat er kon gebeuren, was dat de buitenwereld ingewikkeld werd, want dan zou hun geheim aan het licht komen. Wordt de domheid duidelijk.

De agent met de luxe schoenen trok de celdeur achter zich dicht. Een agent die ongestoord met hem in zijn cel wilde praten, dat was ongewoon. Het betekende iets. Een luxe-agent.

Ze schudden elkaar de hand. 1312. Alle Agenten... Zijn hand-

palmen deden nog pijn van de brute arrestatie door de agenten. Zijn rechterhand ging daarentegen naar zijn gezicht, zoals gewoonlijk, verdomme. Pijnlijke huid ontmoette getransplanteerde huid.

‘Alleen al voor de hoeveelheid amfetamine krijg je minstens vijf jaar,’ zei de smeris.

‘Ik wil mijn advocaat.’

De luxesmeris schudde zijn hoofd. ‘Dit is geen verhoor.’

‘Dan kun je gaan.’

De politieman leunde nonchalant tegen de muur. Hij hield een vel papier met daarop een foto voor hem omhoog. ‘We hebben gripzakjes in je huis gevonden,’ zei hij terwijl hij naar de foto wees. ‘Dus de drugs waren voor de verkoop. De rechtbank vindt vijf misschien niet genoeg. Je advocaat heeft je vast al verteld dat de kans groot is dat je er tien krijgt. Maar ik heb de zakjes nog niet in het dossier opgenomen, dus niemand weet ervan, behalve ik.’

Er verscheen een glimlach op de stoppelwangen van de smeris.

Dat was waar. Zijn slome advocaat had hem laatst de strafschalen gepresenteerd. Deze klootzak wilde iets van hem.

‘Ik heb een voorstel.’ De luxesmeris benadrukte elke lettergreep, alsof hij tegen een kind praatte. ‘Als jij mij helpt, wil ik jou misschien helpen. Ik zet dit onderzoek stop, ik laat je gaan, jij gaat naar Stockholm.’

‘Wat moet ik in Stockholm doen?’

‘Je moet me helpen dingen uit te zoeken, meer niet.’

‘Wat voor dingen?’

‘Dat hoor je dan wel. Ik zal je instrueren.’

Het was duidelijk wat de smeris van hem wilde, of beter gezegd, wat hij moest worden.

Hij had daarentegen niet gezegd wie of wat hij ging infiltreren. Hij woonde allang niet meer in Stockholm, al zijn contacten in die wereld zaten in Malmö. De president, de *Sergeant at Arms*, de voormalige broeders in de club.

‘Wie?’ zei hij uiteindelijk. ‘Over wie moet je iets weten?’

De smeris – vanaf nu de Handler – ging rechtop staan en vouwde de foto van de zakjes weer op. ‘Ik ben niet uit op een arrestatie. Ik wil gewoon wat dingen weten. Ik vraag je niet om iemand te verklikken of te naaien, ik wil alleen meer informatie.’

‘Over wie?’

‘Ik dacht dat je dat wel begreep.’

‘Ik woon al heel lang niet meer in Stockholm.’

De smeris hield zijn hoofd schuin alsof hij probeerde er schattig uit te zien.

‘Ik wil dat je wat dingen uitzoekt over een bedrijf daar. Het bedrijf gerund door Teddy.’

‘Teddy, mijn broer?’

‘Ja, je broer. Maar zoals ik al zei, ik ga je niet vragen om hem of iemand anders erbij te lappen. Maak je geen zorgen.’

EEN

1

Emelie

Ze had net de knopen van Lucas' overhemd dichtgeknoopt toen ze het telefoontje over de schietpartij kreeg.

Het was Cilla Frank, hoofdofficier van justitie bij het parket.

'Ik wil dat jij deze overneemt.' Haar leidinggevende zei het zo stellig dat Emelie zich afvroeg of er een politicus of beroemdheid was neergeschoten. Ze had al veel op haar bordje liggen. Verschillende zaken zouden de komende maanden voor de rechter komen, ze moest een aantal aanklachten afronden en de belangrijkste zittingen voorbereiden. Bovendien zouden zaken door loting worden toegewezen, niet door haar leidinggevende worden geregisseerd.

Emelie was een workaholic, altijd al geweest, en de paar keer dat ze vrij nam, gaf ze dat maanden van tevoren aan. Ze was ook loyaal. Als ze nodig was, sprong ze bij, ongeacht het tijdstip. Toch was dit het slechtst denkbare moment. Het was Lucas' eerste schooldag.

Cilla Frank wilde een antwoord. 'Kun je nu komen?'

Emelie aarzelde een seconde. Dat was genoeg.

'Ik weet dat je de halve dag vrij hebt gevraagd, maar dit is een kans die je niet mag missen.'

Emelie begreep niet wat het betekende. 'Wie is er neergeschoten?' vroeg ze zich af.

Ze belde Teddy.

'Kun je Lucas vandaag nemen?'

Teddy klonk slaapdrongen, ook al was het negen uur. Dat verbaasde haar niet.

‘Begint hij vandaag niet met school?’

‘Precies.’

‘Ik dacht...’

Ze wist wat hij dacht: dat zij daar allemaal voor zou zorgen.

In zekere zin had hij gelijk. Zij wilde degene zijn die de touwtjes in handen had en het was vanzelfsprekend geweest dat zij Lucas op zijn eerste schooldag naar school zou brengen. Dit kwam ontegenzeggelijk onverwacht, maar ze hield er niet van dat hij ervan uitging dat zij overal verantwoordelijk voor zou zijn.

‘Ik moet naar mijn werk, er is iets tussengekomen.’

‘Tets wat niet kan wachten tot vanmiddag? Het is toch maar een paar uur? De juffrouw een hand geven en zo?’

‘Je noemt ze tegenwoordig geen “juffrouw” meer, Teddy. Als je blijft, kun jij hem nemen?’

‘Je weet wat ik van je nieuwe baan vind,’ zei hij.

‘Je weet wat ik vind van wat je...’ antwoordde Emelie. Ze wilde niet uitspreken wat ze dacht dat hij deed, en dan ging ze er ook nog eens van uit dat ze nog niet eens een tiende wist.

‘Ik zit in de catering, wat is er mis met eten?’ Dat zei hij tegenwoordig altijd. Eten, zeg maar – het was een dekmantel, hoewel zijn zus Linda echt lamsdolma’s en koolsalade scheen rond te brengen.

‘Dit is niet het moment om ruzie te maken. Kun je Lucas nemen of niet?’

Teddy zuchtte. ‘Ik neem hem graag, dat weet je. Elke dag van de week. Hoe laat begint hij?’

‘Over drie kwartier.’

Nu stond ze bij het koffiezetapparaat bij het parket te wachten. Als ze had geweten dat dit zo lang zou duren, had ze met Lucas mee kunnen gaan en Teddy niet om een gunst hoeven vragen, niet bij hem in het krijt hoeven staan.

Maar het was goed voor Teddy dat hij zich betrokken kon voelen, de andere ouders en de juf ontmoette. Lucas was alleen maar blij: hij was graag bij zijn vader, net zo graag als Teddy bij hem was. Ze leken op elkaar, in alles. Ze waren allebei net kinderen, twee besties. Toch voelde Emelie zich een beetje schuldig. Dit moest een uitzondering zijn. Een van de redenen dat ze op deze baan had gesolliciteerd, was dat ze invloed wilde hebben op haar werktijden.

Toen ze erover nadacht, voelde het nog steeds onwennig. Ze had meer dan tien jaar op een advocatenkantoor gewerkt, maar was nu overgelopen naar de andere kant. Ze was nu officier van justitie, assistent-officier van justitie om precies te zijn. De afdeling heette Ernstige Delicten en was gevestigd in het parketgebouw vlak bij de arrondissementsrechtbank van Stockholm. Ze werkte tijdens kantooruren, van negen tot vijf, kreeg zes weken vakantie en een pensioenregeling. Ze kreeg een normaal maandsalaris. Ze was verhuisd, had een nieuw appartement gekocht, vooral om dichterbij Teddy te zijn, maar ook omdat ze moest downsizen. De rente had zich gestabiliseerd op nieuwe hoogtes en Södermalm was iets goedkoper dan Vasastan. Hetzelfde aantal vierkante meters, maar een miljoen kronen minder aan hypotheek.

Het idee was dat ze echt een goede moeder kon worden, tijd kreeg voor Lucas. Maar hier zat ze dan, wachtend op een verhoor terwijl hij zenuwachtig in een klaslokaal zat, op de belangrijkste dag van zijn leven. Wat een mislukking was ze toch. Een ramp van een moeder.

Verderop in de gang zag ze Cilla Frank aankomen. Grote stappen en zoals altijd een vastberaden uitdrukking op haar gezicht. De hoofdofficier van justitie had een groot gouden kruis om haar nek en kleine gouden kruisjes in haar oren.

‘Laten we alles even doornemen op mijn kantoor,’ zei ze.

Het kantoor van haar leidinggevende was een relik, een tafereel uit een vervlogen tijdperk. Cilla Frank werkte blijkbaar

nog steeds met fysieke dossiermappen. Alle documenten van het vooronderzoek werden uitgeprint: verhoorprotocollen, onderzoeken van de plaats delict met foto's, processen-verbaal en forensische analyses van het nationaal forensisch centrum (NFC). Als een vooronderzoek driehonderd pagina's bevatte wanneer het werd ingediend bij de rechtbank, dan had Cilla Frank negenhonderd pagina's in haar dossier. Alleen al het zogenoemde restmateriaal – overmatig materiaal dat niet werd gedeeld met advocaten of rechters – kon wel twee keer zoveel zijn als het belangrijkste materiaal. Er hingen boekenplanken aan de muren en er stonden archiefkasten, overal lagen stapels documenten. Emelie vroeg zich af of haar leidinggevende ook oude zaken bewaarde, zaken die ze om de een of andere reden interessant vond.

'Ga zitten,' zei Frank.

De stoel voelde ook antiek aan. De zitting was versleten en een stuk van de vulling stak eruit, waardoor Emelie bang was dat ze haar zijden rok zou beschadigen.

'Gisteravond is in Söderort een achttienjarige jongen met bendeconnecties doodgeschoten. Zijn naam was Metim Kara en hij overleed ter plaatse aan zijn verwondingen. Maar hij is niet interessant. Wat wel interessant is, is wie er heeft geschoten.' Cilla Frank keek Emelie aan. 'De persoon die het pistool vasthield was een politie-inspecteur. Marc Svensson.'

Emelie kon het niet opbrengen om te doen alsof ze geschokt was. 'Vanwaar die haast dan?'

'Rustig aan,' zei Cilla. 'Dit is geen wedstrijd. Ik vertrouw erop dat je de ernst van de situatie begrijpt.'

'Vandaag is het de eerste schooldag van mijn zoontje.' Emelie had meteen spijt, ze klonk onnodig aanstellerig.

'Dat weet ik. En ik ben blij dat je zo snel gekomen bent. Zoals je begrijpt is dit een onderzoek dat niet door de politie kan worden uitgevoerd, dit soort interne zaken wordt geleid door officiers van justitie.'

'Ik begrijp het.'

‘Inspecteur Svensson zit niet in hechtenis, dat is niet gebruikelijk bij politieagenten. Hij is momenteel op zijn afdeling in afwachting van een advocaat.’

‘Kunnen we toch niet een verhoor afnemen?’

‘Marc Svensson heeft net een man doodgeschoten. Misschien kun je wat medeleven tonen?’

Emelie leunde naar voren, ze voelde de kleine stukjes vulling aan haar rok trekken. ‘Vertel me over het incident.’

Hoewel de kamer vol lag met papieren, dossiers en documenten, was Franks bureau zo schoon als een halfgeleiderfabriek. De zon scheen op het bureaublad. Ze sprak snel en efficiënt. ‘Ik heb alleen het rapport van inspecteur Svensson zelf gelezen. Daarin staat dat hij inlichtingenwerk deed en langsgang bij een bendecrimineel in het huis van de moeder van de persoon in kwestie. De verdachte kwam gewapend naar buiten, overrompelde Svensson bijna, die hem vervolgens waarschuwde, zijn wapen trok en het ontgrendelde. Volgens Svensson reageerde de verdachte niet op de waarschuwing, hij liet zijn wapen niet zakken. Svensson beweert dat hij moest schieten. Hij beroept zich op noodweer.’

‘Waarom drie schoten?’

‘Dat moet je aan hem vragen, hij schrijft er niets over.’

‘Waar is het slachtoffer geraakt?’

‘Eén schot in het been, twee in de borst.’

‘In welke volgorde?’

‘Volgens inspecteur Svensson schoot hij eerst in het been, zonder enig effect.’

‘Het klinkt niet alsof hij ergens voor vervolgd hoeft te worden.’

Cilla Frank draaide haar trouwring rond haar vinger. ‘Je weet hoe het gaat. Dit soort incidenten moet onderzocht worden. Bovendien gebeurde dit in een buurt waar ze agenten haten, er zal gezegd worden dat de agent etnisch heeft geprofileerd, dat hij buitensporig geweld heeft gebruikt, enzovoort. Bovendien hebben sommige bureaus tegenstrijdige informatie gegeven aan

de patrouille die ter plaatse getuigenverklaringen heeft opgenomen. Als de media erachter komen, lusten ze ons rauw. Dit moet honderd procent correct worden afgehandeld.'

'Je weet wel dat ik nieuw ben, hè? Ik ben maar een assistent-officier van justitie.'

Nu was het Cilla Frank die naar voren leunde en beide handen op het klinisch schone bureaublad legde. Emelie rook de adem van haar leidinggevende: pepermunt, koffie en kadaver. 'De reden dat ik dit bij jou neerleg, is dat we denken dat het wapen dat Metim Kara gebruikte voordat inspecteur Svensson hem neerschoot, gebruikt is bij eerdere bendemoorden. Met andere woorden, dit is een kans voor jou om twee vliegen in één klap te slaan, een moord oplossen... en...' Cilla Franks gezicht was maar een centimeter of twee van het hare verwijderd. 'En ik weet al het een en ander over jou. Je bent niet iemand die zich laat intimideren. Ik denk dat die kwaliteit hier nodig is.' Frank ging weer zitten. 'Begrijp je?'

Emelie zou inspecteur Marc Svensson en de andere agenten die naar de plaats delict waren gekomen ondervragen, ze zou de verhoren met de burens nalezen en hen zo nodig opnieuw laten verhoren, ze zou ervoor zorgen dat er een buurtonderzoek werd gedaan om er zeker van te zijn dat geen stem ongehoord bleef, ze zou het wapen analyseren, alles. Ze zou hier zonder vooroordelen aan beginnen, dat was één ding dat ze de afgelopen maanden als aspirant had geleerd: werk vanaf een brede basis, beschouw niets als vanzelfsprekend. Misschien zou ze vragen van de media moeten beantwoorden. Misschien kon ze zelfs de andere moord oplossen, waarbij het pistool mogelijk gebruikt was. Tot zover begreep ze het. Waar ze echter over struikelde was dit: *Ik weet al het een en ander over jou*. Wat bedoelde ze?

Cilla Frank wachtte nog steeds op een antwoord. 'Emelie, kun je dit doen?'

Emelie mocht haar leidinggevende. Frank was slim en hard – zoals een officier van justitie hoorde te zijn. Ze was een bril-

jante jurist, had veel zaken gewonnen. Indirect hadden ze ook een persoonlijke band, althans een semipersoonlijke: Cilla Frank had in Teddy's voordeel getuigd toen hij werd beschuldigd van een ernstig schietincident. In verband met een inval had ze de zogenaamde culturele instelling geobserveerd. Ze had gezien hoe een bendecrimineel een tas overhandigde aan iemand in een auto, en het was níét Teddy die de tas in ontvangst had genomen. Teddy was vrijgesproken. Was dit waar Frank het over had toen ze zei dat ze al dingen van haar wist? Betekende dat dat Emelie haar iets verschuldigd was?

Cilla Franks stem klonk nu scherp. 'Emelie?'

Emelie stond op, terwijl ze voelde hoe haar rok half inscheurde door die verdomde kapotte stoelzitting. Ze knikte. 'Geen probleem,' zei ze. 'Ik zal mijn werk doen. Je kunt me vertrouwen.'

Frank stond ook op, ze keek tevreden. 'Goed, dan wachten we gewoon op de rechercheur met wie je gaat samenwerken. Hij is onderweg naar Stockholm. Een goeie, zeggen ze.'